

Svět je krásnej

Dnešní den nezačal dobře. Ráno nás vzbudil hlad a všichni jsme vyrazili za maminkou pro mlíčko. Já se nějak zamotala, chvíli jsem ležla na špatnou stranu, a tak jsem k mamince dorazila poslední. Všichni sourozenci už pili, mlaskali, funěli, jen já ne a ne mlíčko najít.

Je to vážně těžké, když vůbec nic nevidíte! Naše očička jsou stále zalepená a zavřená. Chvíli jsem se snažila, přes všechny přelézala a škrábala se nahoru. Pak mi ujela nožička a já se překulila na záda. Začala jsem fňukat, že být na světě je hrozně namáhavé, že jsem fakt nešikovná a asi už budu navždy o hladu. Zůstala jsem ležet a doufala, že se třeba něco stane. A stalo se. Nejdřív všechno zalila jasná svítivá záře. To jsem se polekala. Pak se pohnula moje víčka, zachvěly se mi řasy, pootevřela jsem oči a došlo mi, co to je. Já vidím!!!

